

та отъ днь на днь са изостаи, сега сж въ обычай *кухитъ*, както на Юлія, и, споредъ Галерія, *сукаитъ* както носж азъ. Последнійтъ особено начинъ е найсполучливъ. Знаешъ ли че Веспій (тъй са наричаше вонтедьтъ отъ Херкуланумъ) останж омаиъ.

— И ни една ли слѣдователно не употребява гръдкото плетенье, какъ то неаполитанката що е насрѣща ни?

— Че какъ може? пѣтъ на косата отъ срѣдь челото, и два вѣзель до ушты не е ли смѣнно плетенье? туй не прилича ли на статуята на Діака?

— Юна обаче има преимуществото на хубостъта . . . но наистина ли е тя хубавица?

— Тѣй думатъ мѣжъетъ, любезная моя, забѣлѣжи обаче че тя е богата. Тя ще са ожени за аиниянина, и азъ ѝ желаж добро щастіе. Не вѣрвамъ обаче че супружеската ѝ вѣрность ще бжде дълговременна. Не трѣба да са надѣймы за вѣрность отъ едначужденка.

— Е? Юліе! (тъй продума старата довица като са обърнж къмъ дщерята на търговеца) видѣ ли ты тигра?

— Не, еще не съмъ го видѣла.

— Но сичкытъ госпожи го видѣхъ вече, той е толкози хубавъ!

— Надѣж са че ще са намѣри злодѣецъ или другій нѣкой за увеселение нагоркія звѣрь. Вашійтъ супругъ, рече ти като са обърнж къмъ супругата на Паиса, не са старае както трѣба за туй.

— Е! мила моя, отговори госпожата съ *сукал*, трѣба да мьремъ на законодателството, което отъ днь на днь ослабва; малко сж днесъ претѣпленіята конто предаватъ повинныя на изѣждане на звѣроветъ, и самытъ гладиаторы станжж женственны. Днесъ найхрабрытъ гладиаторы сж готовы да издѣжтъ срѣщо быкове или глгигани, но когато предложѣ за левъ или за тигръ, казватъ че туй е невъзможно.

— Достойны сж *сукай* да носжтъ, рече съ презрѣніе Юлія.

— Виждали ли сте, попыта супругата на Паиса, кщцата на Фулвія, любезныя нашъ поетъ?

— Не; хубава ли е?

— Изящно е наредена, но казватъ че живописецъ е толкози съблазнителенъ, щото не было прилично на госпожи да го гледатъ. Въ туй само не намѣрвамъ изящность у ступанина.

— Поетытъ иматъ свонтъ каприциъ, пое довицата, съ сичко туй обаче Фулвій е любезенъ. Стиховетъ му сж прекрасны! Нека исповѣдамы че много напреджхмы въ поезіята; древната поезія, тоѣкози прехвадена, не са чете вече,